

שְׁלַח לַחֲמַד

פְּרֻשֵׁת קְדוּשִׁים | תשפ"ד

בצדקה תכונני

גליון 321

סיפור לשבת

קְדוּשִׁים תְּהִיֹו כִּי קְדוּשֵׁי (יט, ז)

ישראל קדושים הם, יש רוצה ואין לו, ויש שיש לו ואינו רוצה (חולין ז). מסופר על הרה"ק רבי מאיר שפירא מלובלין זיע"א, שהלך פעם אל יהודי עשיר וקמצן כדי להתרימו למען ישיבתו "חכמי לובלין". לא הועילו כל דיבוריו והפצרותיו, העשיר היה קשה כברזל וסירב להשתתף בתרומה. לפני שהרב עזב את ביתו אמר לו הרב: עכשיו נתיישב לי המאמר במסכת חולין "ישראל קדושים הם, יש רוצה ואין לו, ויש שיש לו ואינו רוצה". לכאורה צריך להבין, מילא מי שרוצה ואין לו, מובן שקוראים לו קדוש, כי מה יעשה אם אין לו, אבל מי שיש לו ואינו רוצה למה יהא נקרא קדוש? אלא חכמים זכרונם לברכה אומרים (שבת קיח) למה נקרא שמו רבינו הקדוש, שלא הכניס ידו תחת אבנטו. גם אלה העשירים הקמצנים שיש להם ואינם רוצים, חרדים מאד לא להכניס את ידיהם תחת אבנטם לכיסם, להוציא משם כסף לדברי צדקה.

קְדוּשִׁים תְּהִיֹו כִּי קְדוּשֵׁי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם (יט, ז)

אמר הקדוש ברוך הוא לישראל הואיל ונקדשתם לשמי עד שלא בראתי העולם, היו קדושים כשם שאני קדוש (תנחומא ב).

דברי המדרש יובנו על פי משל לאדם שהיה גר בעיר קטנה והיה עשיר גדול, ולו בת יחידה, וגמר בדעתו ללכת ולתור בארץ לבקש לו חתן מופלג. הגיע בדרכו אל ישיבה גדולה אשר במרחקים, וביקש מראש הישיבה שיבחר לו חתן מתמיד וירא שמים, והעשיר התחייב לשלם את כל ההוצאות. אמר לו הרב שיש בישיבה חתן מיוחד ומעולה מכל בני הישיבה, אם בשכלו הוך, ואם בהתמדתו כי לא יכבה בלילה נרו. החתן נפגש עם בתו ולאחר זמן מסויים נשא אותה לאשה. עברו כמה חודשים מזמן הנישואין, והנה ראה העשיר שחתנו מתעצל בלימודו ולומד רק שעה שעתיים ביום, והיה מתמרמר על זה מאד. קרא לחתנו והוכיח אותו על זה. ענה החתן ואמר, שאל נא את השמש אם אחד מכל בני העיר פותח ספר פעם בחודש, ואילו אני ברוך השם לא עובר עלי חודש ואפילו שבוע בלי עסק התורה, וגם אם לא אלמד כל ימי, ואשכח מה שאשכח, עם כל זה יהיה נשאר בידי הרבה יותר מאשר תמצא בכל בני העיר הזאת. השיב לו חתנו, דע לך כי לא על דעת כן לקחתך לחתן, לא לקחתך בעיר הזאת כדי שתהיה מעולה בין כולם, אלא זכור נא שלקחתך מישיבה פלונית, בהיותך המעולה והמצויין מבין כולם, ולכן צריך אתה להיות מתמיד בהשוואה לבני הישיבה שכולם מתמידים וגדולי תורה, ולא בהשוואה לעיר הזאת שכולם אנשים פשוטים.

זאת היא טענת הקדוש ברוך הוא נגד ישראל שרוצים למצוא חן על ידי שהם טובים וצדיקים בהשוואה לפחותים ולכופרים, ועל זה אומר הקדוש ברוך הוא לישראל, לא כן הדברים, הואיל ונקדשתם לשמי עד שלא בראתי העולם, דהיינו עוד בטרם נראו הפחותים והכופרים בעולם הנה מאז ומקדם קדשתי אתכם לשמי, ואם כן היו קדושים כשם שאני קדוש, בלי השוואה נגד הזולת.

{ אהל יעקב המגיד מדובנא }

הפלא ופלא

אוצר בלום של פלאי פלאות מגזי קדם
אות א'

אריכות ימים

הממעט באכילה יחיה יותר מהמרבה בה. כך גם בבצלי חיים: "בהמה המרבה באכילה, משך ימיה מועט; ואין לך בכל הבהמות מי שממעט באכילתו כמו הגמל, ויש גמלים שחיים שמונים שנה". כן כתב בעל "נופת צופים" (אות קפ). כמו כן, אדם שממעט באכילה הוא אדם בריא יותר, "וזה יסוד לכל הבריאות, שלא ימלא האצטומכא מאכל כאשר יוכל שאת, כי דבר זה מזיק אל העיכול, אלא יחסר כמו שליש מכדי שביעה". כן כתב בעל "כלי יקר" (תרומה כה, כג). עצה לאריכות ימים ושנים: לכבד כהנים. כן כתב בעל "אגרא דכלה" (פנחס עא, ב): "הנה תתבונן ב'שולחן ערוך' (סימן קסז, יד) פסק הרמ"א: אם הכהן תלמיד חכם – טוב להקדימו, הגם שיש תלמיד חכם גדול ממנו. וכתב ה'מגן אברהם': ומאריך ימים בכך. והנה סוד ה' ליראיו כי 'אורך ימים בימינה' כתיב, דהיינו בהתכבד לכהן שהוא ימין כנודע". אדם ששיניו חזקות – להוי ידוע שחיי ארוכים. כן מבואר בספר "מעיל צדקה" (אות תרטו) בשם ספר "תולדות אדם": "מי ששיניו חזקים – חיי ארוכים, לפי דכשיעור החיות – כן חוזק השיניים. כן ראיתי בספר 'תולדות אדם'. ואפשר דסוד זה מה שגילו רז"ל, דכיון שנתקו שיניו של אדם – נתמעטו מזונותיו".

אדם ששונה בבית הכנסת לפני כל תפילה ולאחריה, בשכר זאת הקב"ה מאריך את ימיו ושנותיו. "וזה בחון והתאמת מאוד אפילו בעמי הארץ שנהגו בדבר זה" (לשון היעב"ץ ב"מגדול עוז"; "עליות חיים". והדברים מבוארים בכרכות ת. ובילקוט"ש פרשת עקב, אות תתעא). מעשה באשה שהאריכה ימים במיוחד, וכשביקשה להפטר מן העולם – יעץ לה רבי יוסי בן חלפתא: "מנעי עצמך מבית הכנסת שלושה ימים זה אחר זה. הלכה ועשתה כן וביום השלישי חלתה ומתה". מכאן, שהשהיה בבית כנסת גורמת לאריכות ימים ("ילקוט שמעוני" עקב תתעא).

ר"ת	יציאה	כניסה	יחידות
20:44	20:07	18:50	ירושלים
20:42	20:09	19:07	תל אביב
20:45	20:10	19:01	חיפה
20:43	20:07	19:07	באר שבע

ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

סימן טב
מלאכת צובע

מרק צלול שהוא משקה, ונותן לתוכו הכרוכס, לית לן בה, דכל זה חשיב אוכל, ולא אתי למיחלף בעין הצבע שהוא משקה גמור, יען שהתבלין והשומן שבתוך המרק הם מוכיחים עליו שהוא אוכל, דבאמת אין המרק צלול כמו מים ויין. מה שאין כן במים צלולים או שאר משקה צלול, אתי למיחלף, ואיכא למגזר ביה משום מראית העין.

ראיתי בספר חיים וחסד שכתב וזה לשונו, אמר כמהר"ר פאיבש שמתר לשרות בשבת צימוקים ואפרסקים ודומיהם במים, שלא אסרו אלא דיו וסמנים שעושים צבע עכ"ל. הנה גם בזה יש לומר כמו שכתבנו גבי מרק, שגם החוששים במי הקפה מודים בכחאי גוונא דשרי, דאף על פי שהמים נצבעים מן הצימוקים, כיון שהצימוקים עומדים בתוכם, הם מוכיחים שזה דרך אכילה.

אם נעשה חבורה באצבעו, אסור ליתן בגד עליה משום צובע, וכל שכן בגד אדום דאסור.

אסור להניח כחל בעינים בשבת, משום צובע. גם מצינו בשולחן ערוך דאסור לאשה שתעביר סרק על פניה משום צובע ע"ש. ובאמת זה הצבע זיעה מעברה ליה ואינו מתקיים זמן הרבה, ועם כל זה אסור מדרבנן.

סימן שי"א

דיני עשיית מי מלח בכישת אוכלין טוחן לש ותקוני מאכל

מליחת אוכלין ומשקין

אסור לעשות מי מלח מרובים, או שאר משקין עם מלח מרובין. ולא מבעיא עושה לתת לתוך דברים שדרכם לכובשם להתקיים, שיש בזה לתא דמעבד, ולתא דמבשל. אלא אפילו עושה מי מלח לטבל בהם פתו ולתת לתוך התבשיל, אסור לעשות הרבה בבת אחת לצורך טיבול שתי סעודות, אף על פי שרוצה לאוכלם באותה סעודה. ואפילו לצורך סעודה אחת אינו רשאי אלא סמוך לסעודה, אבל לא מסעודה לסעודה.

הכובש כבשין אסור משום מבשל, וגם יש בזה איסור מעבד. ולכן כל דבר שרגילין לעשות ממנו כבשין כגון קישואין ונומ"י [לימון] חמוץ וכיוצא, אסור למלוח ולהניח לפניו, אף על פי שרוצה לאוכלם באותה סעודה. אבל מטבל מן החתיכות אחת אחת ואוכל מיד, ולא יטבל שנים או יותר ויניח לפניו. ולאו דוקא דבר שרגילין לעשות ממנו כבשין הוא דאסור, אלא כל דבר שהמלח מועיל לשנות טבעו להפיג חריפותו [ג"א: מרירותו]. כגון צנן ובצל ושום וכיוצא מדברים החריפים, או למתק חמיצותו, גם כן אסור למלוח ולהניח לפניו, אלא מטבל אחת אחת ואוכל מיד.

פה עירנו דרכם להביא על השולחן קערה מלאה גרגרי רימונים שהם חמוצים, ומניחים עליהם מלח למתקם

מחמיצותם, צריכין להזהר שלא יעשו כן בשבת. ואף על גב דאין עושים מאלו כבשין, כבר כתבנו דכל דבר שהמלח מועיל לתקנו אסור למלוח ולהניח לפניו, אלא מטבל אחת אחת ואוכל מיד, והוא הדין הכא. מיהו אם ירצה ליקח חתיכת רמון שיש בה כמה גרגירים ולהניח עליה מלח ולאכולה כולה מיד, שרי, ופשוט.

כל זה אינו אלא בהיכא דהמלח מועיל לאותו דבר הנמלח לשנות טבעו, הן להפיג מרירותו הן להפיג חמיצותו, ולכן אף על פי שאין דרך לכבוש אותו דבר, אמרינן דאסור למלוח ולהניח. אבל דבר שאין דרך לעשות ממנו כבשין וגם אין המלח משנה טבעו, מותר למלוח ולהניח לפניו. ולכן ביצים מותר למלוח ולהניח לפניו, מפני דהביצים אין דרך לעשות מהם כבשין, וגם אין המלח משנה טבעם אלא רק נותן בהם טעם קצת. וכן הוא הדין אם שכתו מערב שבת ליתן מלח בתבשיל, מותר ליתן המלח בשבת בקערה אחר שנצטנן מעט שאין היד סולדת בו, דאו אין חשש בישול בזה אפילו לדעת הרמ"א ז"ל שכתבנו לעיל. והא דכתבנו דשרי בביצים ותבשיל למלוח ולהניח לפניו, היינו דוקא לאכול באותה סעודה אבל לאכול לסעודה אחרת אפילו שאוכלה בו ביום אסור. מיהו לדעת הט"ז ז"ל אם יש איזה צד לומר דטוב לו שימלח עכשיו כמה שימלח אחר כך, כגון שעתה הוא קצת חם ויקבל המלח טפי אין לאסור יע"ש. ואין לסמוך על זה אלא לצורך גדול.

ישמחו במלכותך

פרק ב' | וישמחו בך ישראל

סוד פתח הגדול של השמחה בשבת המלכה מדוע לא נגאלו ישראל ממצרים בזכות השבת?

ועל פי זה מבאר בעל הפת עין זיע"א, מדוע אף על פי ששמרו ישראל את השבת במצרים עשרים שנה, כמו שכתבו חז"ל (שמות רבה יח) שמשך רבנו בקש מפרעה יום למנוחה לעם ישראל שיניחו ממלאכתם ונתן לו פרעה רשות לקבץ, ובחר משה את יום השבת, ואף על פי כן לא נגאלו ישראל מיד מצרים, ונקאורה הרי קתבו חז"ל (שבת קיח) שאם ישמרו ישראל שתי שבתות יצאו מיד להגאל, ומדוע לא נגאלו ישראל מיד פאשר החלו לשמר שבת במצרים בזכותה של השבת?

אלא הבאור לקבץ הוא, מפני שפאשר היו ישראל במצרים הם רק שבתו ממלאכה ביום השבת, אבל הם לא שמרו את השבת בשמירה פנימית לשמח ולהתענג בשבת, פי בודאי היתה לבקם של ישראל במצרים נשבר משפלות מצרים, הן בגשמיות והן ברוחניות, ועוד לא ידעו ישראל שכל סוד קדושתה של השבת תלוי בשמחת לבקם ביום השבת, וכיון שהם לא שמחו והתענגו בשבת לחשב פאלו כל מלאכתם עשויה, לכן הם לא יצאו ממצרים מיד פאשר החלו לשמר את השבת.

פי אם הם היו שומרים שבת גם במחשבתם לשמח בשבת ולהתענג בה, ולחשב בשבת פאלו כל מלאכתם עשויה, הן בגשמיות והן ברוחניות, ע"י כך הם היו זוכים לאורה הגדול של השבת, אשר על ידו הם היו גורמים בטול כל הקלפות והסטרך אחרך מפל וכל, ולכן הם היו מיד נגאלים ממצרים בזכותה של שבת המלכה.

ספר חסידים

סימן ר"ז

והאמוראים שהתירו על כך על תנאי אם אין רע בעיני ה'. כל המכבד את התורה גופו מכובד לעולם הזה ולע"ב. אם תראה שמתלוצצים באדם חשוב יפשפש באותה מדה שמא מתלוצץ היה גם הוא על שום אדם ואם לא ימצא בו זו המדה אז היה מתלוצץ ולא נראה לשום אדם:

סימן ר"ח

כף כף ששוקלין במאזנים זכיות ושכר ועבירות ופורעניות השוה לעבירה וזהו שנאמר בדניאל (דניאל ה כז) תקלתא במאזניא ואשתכחת חסירי באותו ענין שאדם מתלוצץ יתלוצצו עליו. מעשה באחד שנתלוצץ באחד שהיה רואה הבית והעליה כאחד ונולדו בניו כך (פי' מחוסר ראות עיניו):

סימן ר"ט

אם תראה בית של צדיק או בית הכנסת חרב או נכרים או רשעים דרים בו דע שישאל היו דרים בו דרך בזיון וכן בית המדרש שנהגים בו קלות ראש סופו נופל ביד ערלים דיו לעבד שיהא כרבו. כי לא נהגו נכרים קלות ראש ובזיון בבית ה' עד שנהגו בו ישראל שנאמר המערת פריצים היה הבית הזה ואח"כ וארוה כל עוברי דרך לעולם לא יעשו הערלים רעה אלא אם כן יעשו ישראל תחלה רעה ביניהם זה לזה ולא יתבזו תלמידי חכמים אלא אם כן יבזו זה לזה תחלה או שמבזין את התורה ואין מוחה בידם:

סימן ר"י

אם ראית תלמיד חכם שהאריך ימים דע לך שהוסיף דקדוקים על חבירו דברים שאינם כתובים בתורה שהרי בפירושו אמרו במסכת מגילה כמה הארכת ימים וכו' ואין שם דבר אחד מן התורה אלא דקדוקי של סברא שאינן של תורה:

סימן ר"יא

אם ראית חסידים שלוקים, דע לך שהיה להם לבקש על אחרים שלא ילקו, או מתחברים לרשעים, או דרים בעיר עמהם. אם ראית מלך ושלטון שלוקח הרבה מס מבני העיר, לפי שהיה להקהל לרחם על העניים ליתן להם צרכם, כדי שלא ילכו בעולם לקבץ, שלא ירחקו מנשותיהן ומזרעם, ולא נתנו הקהל לעניים כראוי, או מחלוקות ביניהם, או ביטול תפלות, וכתוב (דברים כח, מז): "תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך וגו' מרוב כל ועבדת את אויביך":

"וּבְקִצְרְכֶם אֶת קִצְרֵי אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ לְקַצֵּר, וְלִקְטַת קִצְרֵיךָ לֹא תִלְקֹט. וּכְרֹמֶךָ לֹא תֵעוּלַל וּפְרַט כְּרֹמֶךָ לֹא תִלְקֹט, לְעֵנִי וְלִגְרַת תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא יט, ט-ז).

(התשפ"ב) מדוע לאחר מתנות עניים המוזכרים בשני פסוקים אלו, סיים הכתוב במלים "אני ה' אלהיכם", מה שאין כן בהרבה מצוות? ובכן פירש"י: "אני ה' אלהיכם" - דין להפרע, ואיני גובה מכם אלא נפשות, שנאמר "אל תגזל דל וגו', כי ה' יריב ריבם" וגו' (משלי כג, כג-כד). עכ"ל. נמצא אם כן, שמזהיר הכתוב, שאם לא יתנו מתנות עניים שנתחייבו בהם, ה' מעניש עונש מיתה את הגוזל (ועיין בשפתי חכמים כאן). ונ"ל בס"ד שרמז הכתוב כאן, שה' נפרע נפשות מהגוזל מתנות עניים אלו, כי "תלקט לעני ולגר תעזב" ר"ת תלו"ת, בגי' נפשות. דהיינו שאם תעזבם, אני ה' אלהיכם דיין להפרע נפשות ח"ו. ואולי הוא ר"ת "תלות" לומר שקיום הנפשות תלוי במתנות עניים, יש "תלות" ביניהם. ואמנם מרובה מדה טובה ממדת פורענות, ואם כן הנזהר במתנות עניים, יזכה להצלת נפשו, דכתיב (משלי י, ב, יג) "וצדקה תציל ממות". ותמצא שהמלים "ולגר תעזב אתם אני" בגי' אלף ומאתיים ועשרים, ועם הכולל יעלה כמנין "וצדקה תציל ממות". ומעתה שבאנו לידי זה, יובן הפסוק "וצדקה תציל ממות" שעולה בגי' אלף ומאתיים ועשרים ואחד, שהוא כמנין "ארך" (כשאות אל"ף היא כמנין אָלף, כידוע מסוד הפסוק "איכה ירדוף אחד אלף") עם הכולל, ללמד שנתנת הצדקה מעוררת מדת "ארך אפים", וה' מאריך לו אפים ודוחה מיתתו.

{תורת מאיר | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א}

נצור לשונך

חובת השמירה - פרק ז

ועתה נסיים הקונטרס במה שפתחנו בו. הנה אנו אומרים בכל יום, "ושמרתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם" (דברים י"א, י"ח), שהוא קבלת עול המצות, כמו שאמרו חז"ל. והוא כולל כל המצות, בין הדברים התלויים במעשה, ובין הדברים התלויים בדיבור, ובין הדברים התלויים במחשבה, כמו שכתוב בפרשת ניצבים: "פי קרוב אליך הדבר מאד פקיד ובלבבך לעשתו" (דברים ל', י"ד). והנה האדם כאשר הוא מורגל לדבר ולחשוב כל מה שעולה על רוחו, מדרמה בנפשו שהקבלה היא רק לעשות מה שצוהו ה' יתברך ושלא לעשות מה שאסרה התורה, אבל על מחשבה ודיבור אין מילה על דעתו כלל. אבל באמת לא כן הוא, כי היא כוללת כל המצות הכתובות בתורה וכו"ל. ועל כן יש לזהר בעת הקבלה, לחשוב שמקבל על עצמו לקיים כל דברי ה' יתברך הכתובים בתורה, וממילא בכלל זה כל הלאוין ועשין התלויין בחלק הדיבור והמחשבה גם כן, וזהו שצוהו ה' יתברך שיקבל האדם בכל יום בוקר וערב, על לבו ועל נפשו, לקיים. ובאמת מקרא מפורש הוא בפרשת האזינו, "שימו לבבכם לכל הדברים וגו' אשר תצו את קניכם לשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת: כי לא דבר רק הוא מכם פי הוא חייבים" (דברים ל"ב, מ"ז-מ"ח). ביאור הדברים, שיצו את בניהם לשמור כל התורה, דהיינו אף הלאוין והעשין שתלויים בכוח הדיבור והמחשבה.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמותת "בצדקה תכוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף העמותה פועלת ללא מטרות רווח כלל!

חלוקת סלי מזון שבועיים מתן ומענה לחוסרים ביתיים בסיסיים חלוקת סלי לידה ליוולדת ולתינוק ועוד פעילויות תמיכה בחגים ומועדים

גם אתם יכולים לתמוך בעלון העמותה ולזכות בהקדשה!

- הקדשה למשך חודש
- הקדשה לשנה שלמה בעלון
- זכות בזיכוי הרבים
- הקדשה חד פעמית בעלון

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון: alon@gamah.org - מייל לכל מטרה אתר הגמ"ח WWW.GAMAH.ORG 054-4785404 | 054-6091685

לתרומות: 858 | סניף 10 | בנק לאומי (10) | מספר חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104 קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965 ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" וזריים ובאשראי בטלפון ובאתר

לתרומה סרוק את הברקוד

בצדקה תכוננו נדחה סיוע מזון וסיוע רבנותיים

עבודת השמחה

בכח השמחה לבטל גזירות, בירושלמי מובא סוטה פ"ט הי"ב בחיים חיות מי ירש אותם, וזאת מלבד הפחד אותו הם שבראשונה כל צרה שהייתה באה על הציבור היו פוסקים שמחה חשים מפני אנשים הרודפים את נפשם וטומנים להם פח כנגדה. מה זאת אומרת? יש גזירה, צרה, ובמקום לשבת לבכות כדי ללכוד את כספם ועושרם.

ולהתלונן פוסקים שמחה, ועל ידי השמחה היו מבטלים את ובפרט האושר מהם והלאה בשעה שמרגישים שלא השיגו את מבוקשם, כמו שאמרו חז"ל במדרש שאין אדם מת וחצי תאוותו בידו, וזה מדובר אפילו על העשיר מעל עצמו את כל הדינים, ובכח השמחה למתק את הדינים. הגדול ביותר עלי אדמות, בשעה שהוא מת הוא 'מתוק' הדינים מלשון מתוק, על ידי השמחה הפנימית, האדם בהרגשה שעדיין לא הגיע לחצי תאוותו בעולם הזה! מסלק מעליו ומעל הכלל כולו את הדינים והגזירות!

סיפר רבי אברהם מונסו זצ"ל, שכשנת תרצ"ב היה מצב קשה ועקרו מליבם את רדיפת תאוות העולם הזה. וצרות תכופות על עם ישראל, ולכן הוחלט בישיבת פורת יוסף, ממשיך הרב דסלר ואומר: נמשיך ונשאל את פי האנשים בית מדרשו של הרב, לערוך סדר תפילות וסגולות ובקשת הבינוניים בדרגת העושר, ונמצא כי הם עובדים עבודה רחמים, ואחת הסגולות הייתה שכל המקובלים שם יאמרו יחד רבה וקשה למען הרבות כסף בנבולם, האם הם תשעים ואחת פעם את פרק צ"א שבתהילים - יושב בסתר מאושרים?

עליון המקובלים התחילו לומר את הסגולה הזאת בבכיות לא ולא! משום שהללו כל ימיהם עסוקים לא ליהנות ובכוננות, והנה באמצע הקריאה נכנס לאולם רבי אליהו עבוד מעושרם אלא להכין להם עוד עושר, ומתי יהיה להם זצ"ל ואמר להם: 'דעו לכם שישנה סגולה יותר חשובה והיא פנאי ליהנות מעושרם? להוציא את כל ספרי התורה, לעשות הקפות ולשיר בשמחה ואם נרד עוד לפחותים מהם, הפועלים העובדים תמיד ממש כמו בשמחת תורה ששרים ורוקדים לכבודה של תורה!' ביגיע כפיהם, האם הם המאושרים? משמעו דברי הרב התפלאו כולם, הרי יש כעת גזירות קשות הבה נשאל את פיהם - עובדים הם עבודה קשה יום יום על עם ישראל ואיך נשיר ונרקוד? להיפך, צריך להמשיך לבכות ולפעמים גם בלילות, ואחר כל אלו ירגישו שהלקם ולהתפלל כדי שנזכה לישועה.

אבל מאחר ויצא הדבר מפי הצדיק, קיבלו כולם את דעתו ומיד העשירים הם המה שלקחו להם את כל העושר. הוציאו ספרי תורה והתחילו לרקוד ולשיר שירי שמחת תורה, האם זהו אושר? ודאי שלא. אם כן איה המה החיים כמובן שבהקפה ראשונה היה דבר קשה בעיניהם ומורו מאוד המאושרים בעולם? והשאלה באמת וזעקת, אם כן מה להתחיל לרקוד ולשמח, אבל לאט לאט התלהטו הרוחות והם זאת עשה הקב"ה שברא עולם למען שהכל ממש יסבלו וערכו את כל שבעת ההקפות בשירה וריקודים, ולא איתרה בו יסורים גדולים ורעים? וזה לא יכול להיות, משום הישועה לבוא והגזירה התבטלה!

על המעלה הנשגבה של השמחה אפשר לכתוב ולדבר ימים שכולם יהיו שמחים ומאושרים, ואם כן איפה הבעיה, ולילות, ישנם עדויות רבות על גזירות ומחלות רבות שאנשים הקלוקל והטעות שרוב רובם של האנשים אינם נושעו מהם בזכות שהתחזקו במידת השמחה, אולם עלינו מאושרים? ממשיך הרב ואומר, שדבר זה מפורש בדברי להתבונן כיצד מיישמים זאת הלכה למעשה? איך מגיעים החכמים האמתיים חכמי התורה, ומפורש הוא במשנה לשמחה? צריך להבין ולדעת שהשמחה אינה תלויה בשום אדם במסכת אבות פ"ד מכ"א: "הקנאה התאוה והכבוד ובשום גורם כזה או אחר, אלא רק באדם עצמו!

ישנם אנשים שיש להם את כל הטוב שבעולם, ובכל זאת הם לא זאת אומרת שהעולם שברא ה' יתברך הוא עולם מאושר שמחים ומאושרים. השמחה תלויה באדם עצמו. עליו לעשות טוב, אלא שאנחנו לא נמצאים בעולמו של עבודה פנימית, עצמית, לסלק את העצבות ולהיכנס לשמחה, רק הקב"ה, יצאנו ממנו אל עולם הסבל והייסורים על ידי כך יוכל להגיע לשמחה. ולושת הכוחות הרעים הללו - הקנאה התאוה והכבוד.

וכה הם דבריו הנפלאים של רבי אליהו דסלר בספרו "מכתב" אם אדם יתקן ויכרה מהקנאה התאוה והכבוד על ידי מאלהיו' חלק א', פרק א' על חיי האושר בעולם: תחילה הרב שואל האם בכלל יש אנשים מאושרים בעולם, והוא מביא לדוגמה את האנשים העשירים שכלפי חוץ הם נראים גם עושר בע' כמאמר חז"ל אבות פ"ד מ"א: איהו עשיר מאושרים, יש להם דירה יוקרתית, מאכלים משובחים ומשרתים השמח בחלקו. רק הוא העשיר ואילו וזלתו לא! שמשמשים אותם.

עלינו לדעת כלל ברזל - אין שום אושר גשמי בעולם אולם לא זהו הקנה מידה לברוק אם באמת האדם מאושר, אלא הזה, אלא רק אושר רוחני! כל אושר גשמי שיש בעולם המדד הוא אם נעבור לפני כל אחד ואחד ונשאל על פיו, לא אחד שמחה ואושר, אך השמחה האמתית נמצאת אך ורק על חבירו, אלא על עצמו! כששואלים זאת את העשירים אשר כסף תועפות להם בעבודת ה' יתברך. ובארמונות ידורו, הם עונים 'לא לנו האושר, הן לעושר זכינו אבל לאושר לא זכינו!', עדיין זה בא בקנאתו וזה בתאוותו. רובם רע להם בביתם, אם זה בצרות משפחה ואם זה בצרות בניו. הכרנו אפילו עשירים שבניהם התקוטטו מול עיניהם עוד

השמחה מעלתה גבוהה ונשגבה עד מאוד. התורה בפרשת כי תבוא: "פתח אָשֶׁר לֹא עִבְדָּתָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וְהִטְבֹּב לְכָב מִרֵב פֶּלֶא דְבָרִים כֵּן, לֹא, כֹּל הַקְּלָלוֹת וְהַדְּבָרִים הַקְּשִׁים שִׁכְתוּבִים בְּפִרְשָׁה זֹו, זֶה בְּגַלְל שְׂלֹא עוֹבְדִים אֶת ה' מִסְפִּיק בְּשִׂמְחָה! כֹּתֵב יְסוּדוֹת הַתּוֹרָה פֶּ"ז ה"ד: "כֹּל הַנְּבִיאִים אֵין מִתְנַבְּאִין כֹּכֵל עַת שִׁרְצוּ אֵלֵא מְכוּוֹנִים דַּעַתָּה וְיוֹשְׁבִים שְׂמַחִים וְטוֹבִי לֵב וּמִתְבַּרְדִּים, שְׂאִין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה לֹא מִתּוֹךְ עֲצוּבוֹת וְלֹא מִתּוֹךְ עֲצוּלוֹת אֵלֵא מִתּוֹךְ שְׂמַחָה."

אם כנביאים לא הייתה את מעלת השמחה וטובת הלב, הם לא היו מקבלים את הנוואה, על אף כל דרגתם וקדושתם! עוד רואים אנו בחז"ל ירושלמי סוכה פ"ה ה"א: אמר רבי יהושע בן לוי למה נקרא שמה בית שואבה? שמשם שואבים רוח הקודש, על שם 'וּשְׂאֵבְתָם מִים בְּשִׁשֹּׁן מִמְעַיִן הַשְּׁעָרָה' ישעיהו יב, ג. וידוע על יונה בן אמיטי שהיה מעולי רגלים, אדם פשוט שמחה משחה רבה בשמחת בית השואבה, וזכה שתשרה עליו רוח הקודש, שאין רוח הקודש שורה אלא על לב שמח!

שלמה המלך אומר במשלי ז' "לֵב שְׂמֵחַ יִיטֵב נֶהְיֶה וְרוּחַ נִקְּאָה תִּפְיֵשׁ גֶּרָם" ומסביר רש"י הקודש 'כשהאדם שמח בחלקו פניו מאיר'. ובעל המצודות מסביר, שהשמחה טיב לגוף כדבר רפואה, ושברון רוח תייבש מוח העצמות.

מכאן רואים שעיקר הרפואה תלויה בשמחה של האדם, כשארם שמח הוא בריא, בשמים רואים ששמחתו של האדם נובעת מחמת האמונה, ונותנים לו בגין זאת רפואה. ולהיפך, כשארם אינו שמח 'שברון רוח תייבש מוח העצמות', לא רק הגוף והבשר, אלא גם העצמות מהייבשות מחוסר שמחה.

גם התפילות שלנו תלויים במידת השמחה, הבעל שם טוב כותב בספרו חת"ש שם טוב שתפילה בשמחה רצויה חשובה ומקובלת יותר מתפילה מתוך עצבות וכי. הגמרא אומרת בברכות לב ע"ב ששערי דמעה לא ננעלו, ובה הבעל שם טוב ואומר לנו שנכון ששערי דמעה לא ננעלו, אבל אדם שמתפלל בשמחה תפילתו ברמה יותר גבוהה ונשגבה, ומתקבלת יותר! ומדוע זה כך? מדוע אדם שמתפלל מתוך שמחה דרגתו יותר גבוהה מאדם שמתפלל מתוך דמעות וכי?

משום שכשארם מתפלל בשמחה הוא מבטא בזה הוריה לה, וככל שאדם מודה יותר לה, כך תפילתו יותר גבוהה רצויה ומתקבלת! ההודאה מביאה את השמחה, והשמחה מבטאת את ההודאה! ניתן להמחיש זאת במשל לאבא שיש לו שתי ילדים, ילד אחד מתלונן כל הזמן וטוען שלא טוב לו. לעומתו הילד השני שמח כל הזמן ומודה לאביו על כל דבר שנותן לו. כשהם באים לבקש בקשה, לאבא אין חשק ורצון כל כך לתת לבן שכל הזמן מתלונן, ואילו לבן שמח כל הזמן ומודה על מה שמקבל, שמח האבא לתת לו ואף רוצה להגדיל לו את הדבר בעשרת מונים.

כך גם כנמשל, כשכאבים להתפלל להקב"ה ומתפללים מתוך שמחה, זה מראה שאנו שמחים ומודים לה' על כל הטובה שעושה עמנו, ולכן תפילה זו חשובה ומקובלת יותר מתפילות אחרות.

- לעילוי נשמת זייתה בת סהלה היוט בת סמו חנה בת רומיה ע"ה
- לעילוי נשמת קידנו ברק בן זייתה, יעקב בן עזיזה אמנון בן בלהה
- לעילוי נשמת זרע של קיימא טופז בת אילנה להעלחת מוסדות 'לדעת הכמה ומוסר'
- לעילוי נשמת ציון בן יהודה אבנר בן יהודה אפרים בן שושנה
- לעילוי נשמת לרפואה שלמה מהרה מינה בת סימה דייזי בת חביבה תמר בת שלמה יוסף בן חנה
- לעילוי נשמת יוסף בן שושנה ימיני

ניתן להשיג יקובץ מלוקט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

- לעילוי נשמת ציון בן יהודה אבנר בן יהודה אפרים בן שושנה
- לעילוי נשמת זרע של קיימא טופז בת אילנה להעלחת מוסדות 'לדעת הכמה ומוסר'
- לעילוי נשמת לרפואה שלמה מהרה מינה בת סימה דייזי בת חביבה תמר בת שלמה יוסף בן חנה
- לעילוי נשמת ציון בן יהודה אבנר בן יהודה אפרים בן שושנה
- לעילוי נשמת יוסף בן שושנה ימיני

שותפים בזיכוי הרבים

עלון תורני בתפוצה רחבה

העלון מופץ מדי שבוע לכל חלקי הארץ גם דיגיטלית באתרים מוכרים בעלי עשרות אלפי עוקבים כגון "דרשו", "בעולמם של חרדים" ועוד וכן ברשימות תפוצה גדולות

להצלחת כל עם ישראל שיפלו אויבינו ויחזרו כולם לשלום לביתם מהרה

זכות בזיכוי הרבים

הקדשה חד פעמית

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

הזדרזו לזכות בהקדשה משלכם לרפואת\עילוי נשמת\הצלחה\זיווג וכו'

לפרטים חייגו\שלחו הודעה: 054-4785404 / 054-6091685

לקבלת העלון בחינם למייל\לנייד כל שבוע- להצטרפות לרשימת התפוצה ניתן לשלוח הודעה למספר הטלפון או למייל alon@gamah.org

סרקו לדף מאובטח לבחירת מסלול

בצדקה תכונני גמ"ח סלי מון וסיוע לנוקדים